

R.M.I.40

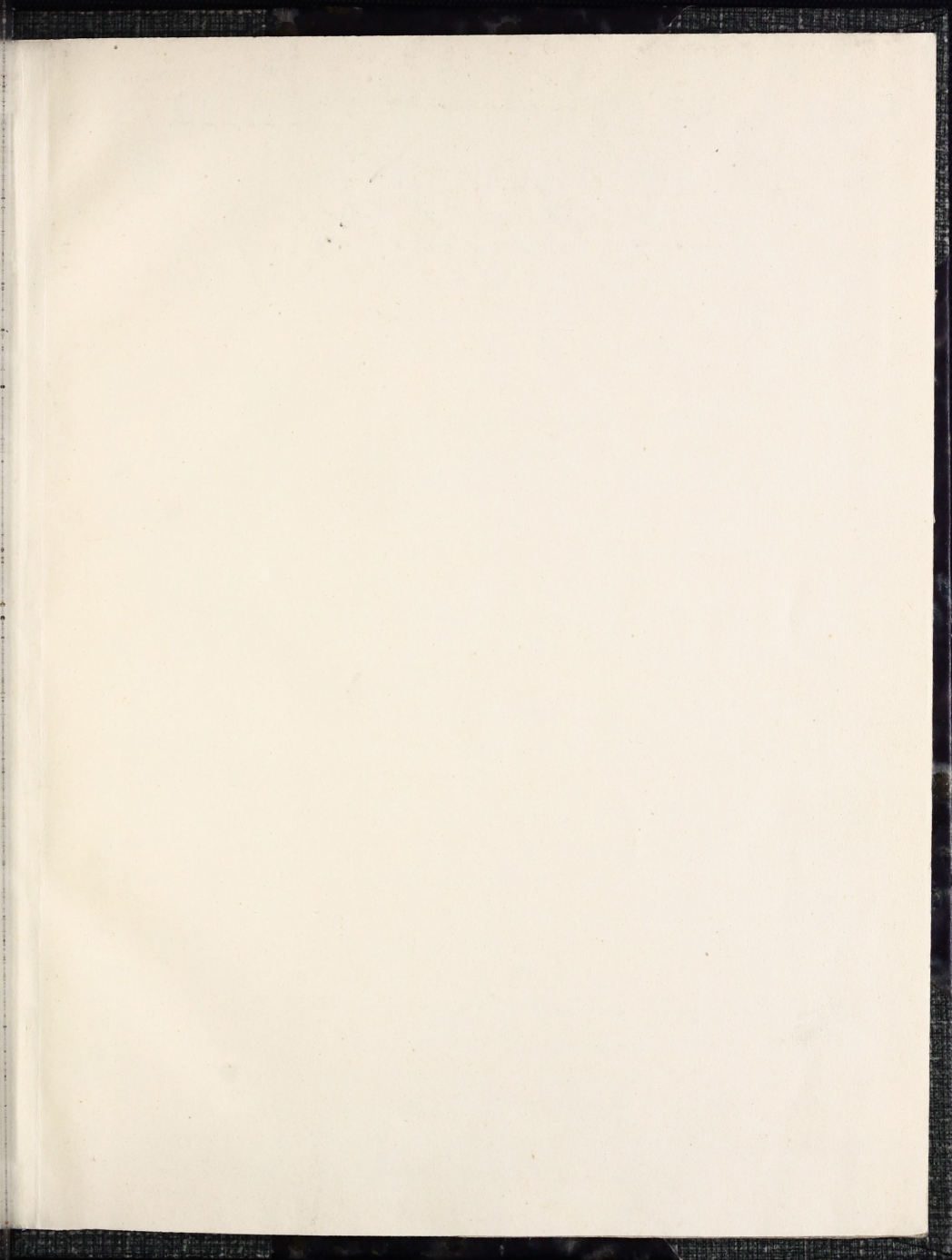
178

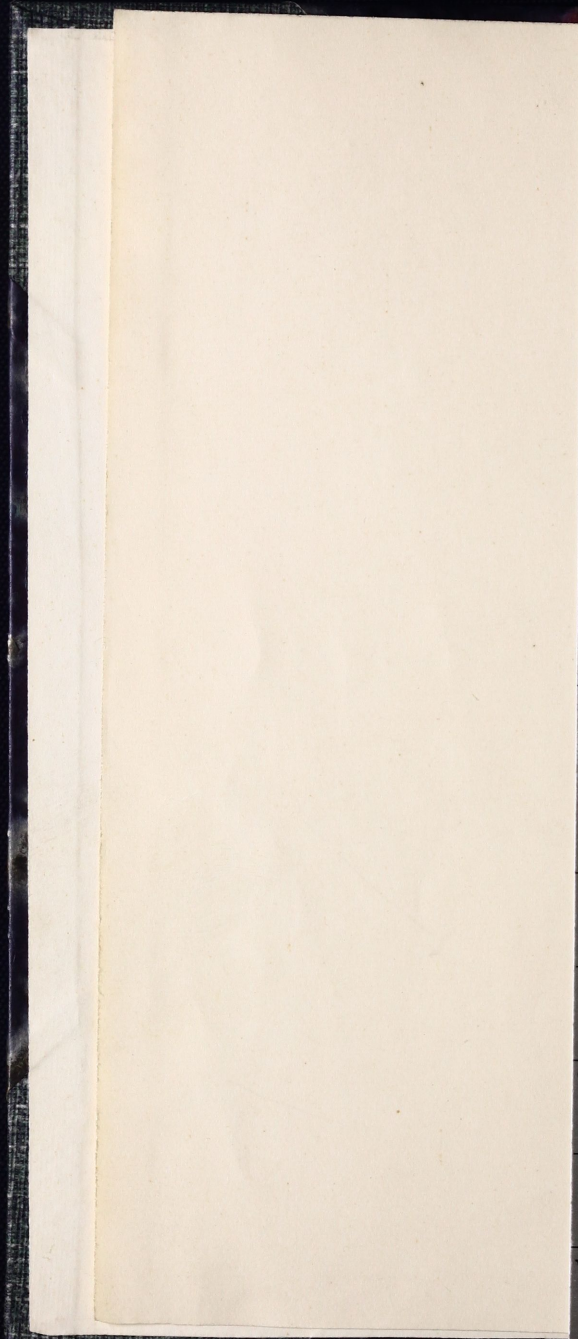
Enyedi György

Gizmunda

1624

48 Igen szép Historia az Tan-

CREDUS KIRALY LEANYAROL GISMON-
dáról, es az Királynak titkos tanátsfáról Gisquardusrol, kik kö-
zött fel bomolhatatlan feretet lévén halálra adták magokat
Olas nyelvöl az Boccatusbol deakra fordítván Philip-
pus Beroaldus által. Magyar nyelvre pedig
fordítván. G. E. T. által.

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

Y Akor Historiat tudom hallottatok, Szép dolgot
Cronikakbol olvastatok, De az egire tudom nem
talaltatok, Sep lőt dolgot módok kérlek halljátok.
Eneklésem most léfén Tancredusrol, Gismun-
dáról Kiraly fep Leanyarol, Gisquardusrol fő Cancellariusrol
Vegre follok nagy szörnyű halalokrol.

Oh mely bodog az ki más nyavalyáján, Példat szokot ven-
ni, nem maga házan, Sőt tanolni bomféd nyomoruságon, Es-
telenségh tanolni maga kárán.

Régi példák köz befédben mondani, Ezt hallottuk sokak-
tol énekléni, Okos Roka veter törtel kerüli, Tanolt Heja az
horgot is fűvölti.

Gyakor példák kiket nem serkenethetnek, Mason eset ká-
ron nem taníthatnak, Azok magok nyavallyáján jaygatnak.
Mint Tancredus bolondfágon ohaytnak.

Igen gazdag Kiraly Tancredus vala, Mint ki Olas orfag-
nak Ura vala, Orfagaban békeféggel él vala, Salernumban
ennek lakasa vala.

Vala az Kiralynak egy fep Leánya, Kerekesfegben neve
Gismunda vala, Vén Kiralynak kedve csak ebben vala, Mert
Férfi magzattya néki nem vala.

Sok Ur fiak Kiralynak Gismundaert, Udvarolnak Kiraly-
nak Leanyaert, Sokan nalla fenvednek fepsegeert, Ugy farad-
nak iffiak Leany kedvéert,

48 Igen szép Historia az Tan-

CREDUS KIRALY LEANYAROL GISMON-
dáról, es az Királynak titkos tanácsfáról Gisquardusrol, kik kö-
zött fel bomolhatatlan szeretettel éven halálra adták magokat
Olas nyelvöl az Boccatiusbol deakra fordítván Philip-
pus Beroaldus által. Magyar nyelvre pedig
fordítván. G. E. T. által.

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

Y Akor Historiat tudom hallottatok, Szép dolgot
Cronikakból olvastatok, De az egjre tudom nem
talaltatok, Sep löt dolgot módok kerlek halljártok.
Eneklésem most léfen Tancredusrol, Gismun-
dáról Kiraly szép Leanyarol, Gisquardusrol fő Cancellariusrol
Vegre follok nagy szörnyű halálakrol.

Oh mely bodog az ki más nyavalyáján, Példat szokot ven-
ni, nem maga házan, Sőt tanolni somfed nyomorufagan, Es-
telenségh tanolni maga káran.

Régi példa köz befedben mondani, Ezt hallottuk sokak-
tól énekleni, Okos Roka veter tört el kerüli, Tanolt Heja az
horgot is szívólti.

Gyakor példak kiket nem serkenthetnek, Mason eset ká-
ron nem taníthatnak, Azok magok nyavallyáján jaygatnak.
Mint Tancredus bolondfagan ohaytnak.

Igen gazdag Kiraly Tancredus vala, Mint ki Olas orsá-
g nak Ura vala, Országaban békeféléggel él vala, Salernumban
ennek lakasa vala.

Vála az Királynak egy szép Leánya, Kereséféghben neve
Gismunda vala, Vén Királynak kedve csak ebben vala, Mert
Férfi magzattya néki nem vala.

Sok Ur-fiak Királynak Gismundaert, Udvarolnak Király-
nak Leanyaert, Sokan nalla szenvednek szépségeért, Ugy farad-
nak iffiak Leany kedvéért,

Emberkorban már szép Gismunda vala, Viraghiában élete
fennlik vala, Házaflagban iffiak kéretik vala, Ezer kérő egy nap
kérte vala.

Nagy soká de Királytól halasztaték, Hazafuga Leanynak
tartoztaték, Várta honnét jobberencse érkezék, Sok Iffiaknak
füvek igen csalaték.

Iffiu Görög Király azonba iúra, Ardeabol nagy gazdagfag-
gal iúra, Tancredusnak bizvan hazára szálla, Kit Vr-
fiak félkedvel látnak vala.

Ez Királynak noha nem szép termeti, Gazdagfagért de va-
gyon bősütlei, Rut természetes ezzel helyére visí, Szép Gis-
mundat ez hazaful meg nyeri.

Draga aiandekot Attyának ada, Örömében sok kintset osto-
gata, Draga öldrözzettel Gismundat látá, Öröm utá Ardeaba indula.

Igen bosszonkodnak ezen az Iffiak, Kik Leanyert regtől fo-
gva faradtak, Remenyekben hogy meg tsalatkoztanak, Tanásk-
koznak mint azt meg torolhassak.

Tartoztatni azért fiat nem méré, Mert Orszagot sok iri-
gyektől felté, Szép erővel Orszagaban erefté, Mint io Fiat Le-
anyaval üdvezlé.

Rövid időn vén Kiralt keferitté, Iffiu Kiralt mert az ha-
lál elvévé, Szép Gismundat nagy özvegysegeben eyté, Ire-
gyinek búvóket fel emelé.

Az Orszaghnak ezen nagy gondgya esék, Királyfaghnak
magva hogy el véteték, Görög birodalom affonyra esék, Eb-
ből karok vitézeknek érkezék.

Nagy sirással affony kesereg vala, Szép ruhait gyafra for-
dittyá vala, Agyas házban bérekeskedik vala, Sok ideig sínét
nem láttak vala.

Sőreze dolgoz midőn Vrak megláták, Mint vehetnék eleit
gondolkodnak, Mert ez forogelmeiekben Vraknak. Hogy az
banat gyakran oka halálnak.

Inték erre Attyához haza menne, Salernumban Tancre-
dus z lietne, Mert búvének így lenne könnyebsége, Banati-
rú kérelné sokot földé.

Lőneztanatszólle meg fogadásbán, Foglalatos immár uti
dolga.

dolgaiban, Országabol Attyahoz indulatban, Szép Vdvara Kí-
rálynak nagy banatban.

Vrak buval affonyokat már vífík, Tífteffeggel vén Attya-
hoz késerék, Banatíróf fűp befűddel kérlelék, Orffágarol fűfe-
lerkeznek íntik.

Affonyoktól Vrak el butszuzanak, Tancredushoz Attya-
hoz hogy íúrának, Engedelmeffeggel fűfeiet haytanak, Hogy
holtiglan nékie fűzloganlanak.

Nagy fűp fűoval íándekot vevének, Az Affonytól Vrak
tífretetének, Orffagok gondgyára íntetetének, Békéffeggel fű-
zokhoz eredenek.

Vdvarának Gífmunda megh hagyatá, Senki Vra halálát ne
fogatna, Sőt elűte nevezetben fű hozná, Mert érette fűrnyű
haláli kofolna.

Semmi vígaftalás nem fog fűívében, Nagy banattól fogyat-
kozot efűben, Erűs hűtűellűn íllyen eskűvésben, Elűg lenne
űzvegy adgy tífűrelesben.

Íllyen eskűvéfet Attya íavalla, Íffűsfag hűnák langiat ű nem
gondolá, Affony ílhatatlan voltát nem tudgya, Fogadát eb-
ben csak egy fűm íllyá.

Níntsen azért az vén Kíralynak gondgya, Leányának valo
házáfűagára, űrűk űzvegyűfűgre mert magát adta, Hűtűi vagy on
annak meg tartáfűara.

Gyakran efűk íffűaktól ez tsalárdfűg, Szép Mennyeűktől fű-
képpen ílly ílűnokfűg, Míűdűn űket érű keves boffűsfag, Ottann
hűtűre megyen az Apatzfűsfag.

Rűtűka hűdgyed fűerelű ígafűga, ű hűtűbű ígazan meg ílláfűsa,
mert valahol meg índul ű fűláfűsa, ű fűkítűl nűntis bűzűyos haráfűsa.

Azert Kíraly még bűzűk Leányahoz, Semmi kűtfűge nűnt
fűp Gífinundahoz, Tamafűkodík űzvegy fogadáfűsához, Nem
gondolűya hogy végre nékű bűt hoz.

Tancredusnak udvaraban egy íffűű Lakík vala Gíffűquardus
fűp tűrmetűű, Íű erkűltsűű, íambor, ékes befűűű, Míűnden dol, í-
ban olly íű víg kedűű.

Ígafű vala Orffag fűlgalatűyábű, Az Kíralynak fűűkűfűgetű. Í-
gaibű, Míűdenek bű tanátűsa tűtűkaibű, Fű dolgűlűsa à Canczűlariabű

4 Az Vr Istenfel vötte begény nemből Nemességet mert nem vött főleiről, Gazdagfagot sem hozot eleiről, Mint Daviddot emelte Iuhok közzül.

Mindenektől udvarban börtüületben, Országol is Gifquardus ferededben, Szép erköltsé hozta illy nevezetben, Királysagra méltó dicsíretiben.

Nagy fókaknak de vagy on bánásokra, Házasfagban főképen ártalmokra, Az Nemesség íámborsag bizására, Nem tudgyák hogy nintsen most annak árra.

Oh mely ritka most az ollyatén Nemes, Gazdagfagért hogy ki nem volna Nemes, Tudományért volna tsak börtüületes, Penzért minden most Nemességben nyertes.

Bolondsagnak mondom azzal kérkedni, Eleinknek ielevel dítsekedni, Io erköltsel semmit bizonyítani, Nemességnek nyomdokit nem követni.

Igen hamar Gismunda megh változék, Mert üdötől bánat meg enyhítették, Fogadásra ingyen sem emlékezék, Az gyas alá ferelem bé férkezék.

Lón hogy Király Vrakat vendeglené, Bal kéz felől szép Gismondat ülteté, Ellenében Gifquardust helyhezreté, Az kegyetlen Cupido ezt örülé.

Istnak Vrak Királlyal nagy örömben, Iffiak főnek ferelemnek tüzeben, Hogy egy mással nem folhatnak külömben, Iel intéssel fohászkodnak búvókben.

Sok Vr fiak meg is titkon faradnak, Adomannyal Hertzegek munkálkodnak, Gismundanak fereelmében iussanak, De Cupido így Gifquardusnak.

Fogadását Gismunda nem álhatá, Attya előt tót hűt nem iovallá, Özvegyseget fokaig nem tarhatá, Mert ferelem tüze hűt megh bontá.

Régtől fogva hallották köz példaban, Álhatatlan affony fogadásaban, Hogy ki volna még az szép Iffiusagban, Nem kerüli leptét venus ágyaban.

Azert vétkek vagy on itt az Atyáknak, Házasfagra illendő magzattyoknak, Nem viselik íol gondgyát Leányoknak, Szerencsébe mert fokaig tartatnak.

Nem

59
Nem íovallom gazdagságot kik néztek, Személyekben
fok válogatást téstek, Így ruhának valakik csak örűtők, Igaz-
feretnek de nem engedtek.

Csuda nagy szerelme geried asszonyak, Mert Gísquardust
már ohaytya Vranak. Nínts emlékezeti fogadafanak, Gya-
korta ínt sémével Iffunak,

Irgalmatlan Istennek mint az tűzet, Pogan bölcsék írták a
szeretetet, Sem gazdagot, sem segént mert nem nézhet, Halo-
iában valakiket keríthet.

Szerelmennek tűzét nehéz titkolni, Felgeriedet langiát ne-
héz oltani, Akar ki mint igyekezzék fedezni, Meggyult sós-
nek hídgyed fűstét nézhetni.

Csak ez vala kívánt igyekezetek, Mint lehessen egy mással
sémbe létek, Mert mind ketten örűlnek sémellyeknek, Mind
az által rettentí is félelmek.

Igen féltik magokat kissebsegtől, Mert szerelme gyakorta
nincs annélkül, Szép Gísmonda retteg fok örízőtől, Gísquardus
is Vdvőri irigyektől.

Követsegre magokat nem bízhatyák, Mert hűséges söl-
gakban ritkán láttyák, Az mint lehet azért igen titkollyak, De
sűvőknek langiókat nem olthatyák.

Okos vala Gísmonda mind ezekben, Olly sűp modgyat tit-
kon viseli sűvében, Okkal tudgya magattartani ebben, Nem
hordozza sűve langiát nyelvében.

Magát oya olly igen csendességben, Hogy ne essék csacso-
gas besédeben, Mert gyakorta Iffiak esnek olly törben, Magok
nyelve hozza farkast veremben.

Az szerelmet hídgyed nehéz titkolni, Kiválképpen hol fo-
lyasat kezdheti, Ha íarását uttal nem követheti, Csalfával is de
kef hozzá kezdenti.

Ra gondola Gísmonda batorfaggal, Már dolgához kezdé
sűp okossaggal, Mert nem sölhat külömben Matkaíával, Söt
kössönti sűp keze írásával.

Okos asszony illy modot ebben lele, Hogy levelét szerelme-
nek küldhesse, Egy sűp öreg Fuvallot chez szerze Fuvallóban
levele bé rekesteve.

6
Megtanítá követet írására, Követtségben üdöt valogatására, Hogy io modot keresne flollására, Fuvalonak titkó bé adására, Iollehet nagy fível io akarattyat, Affionynak fogadá áíádekat, De né érti á Fualonak titkat, Csak gödolya fűbeli io fűádekat Tekinté meg az Fuallot nem űres, Szerelmének levelével sőt terhes, Ekes befédekkel az levél tellyes, Ezen lffiu éiel nap-fal pal gériedez.

Hűségese az levél írva vala, Az Gísqwardust mely erre in-
Pti vala, Gísmondával volna nagy titok fova, Azert kevésfarat-
Gílagot ne fanna.

Igen örül lffiu ez kívánságnak, Nem mond ellent Affiony
kiakarattyának, Batrab engednie Buiafaganak, Szeghni kedvét
zéhogy nem mint affionynak.

Rövid fíoval az levél megtanítá, Hagyot helyre Gísqwar-
di dust igazitá, Személy fferent hol Gísmundat találá, Szép víra-
nygat Venusnak faggathatná.

Nínts olly titok kít az fíerelem nem tud, Okosfag nínts kít
mí fel forgatni nem tud, Olly reytk hely kít meg keresni nem tud,
alí Okosbator mert mindeneket tanult.

Az Kíralynak udvarához nem meffse, El hagyatot fíórtett
GíBarlang rekeffve, Mely senkinél mar nínts emlekezerbe, De
GíAffionynak gyakran forog efébe.

Vta níntsen sohonnat á Barlangnak, Sőtérsege de mint Va-
nedak házanak, Fel nevése körül fok tóvis gaznak, Nem monda-
in nád méltó Venus agyanak.

Irasaban mutata az Bárlágra, Kíre nézne mint draga palota-
gera, ugy fíete mint fíep agyasházara, Faratfaga lenne vígalágára.

Cí Ennek pedig batrabbbá írására, Került tórnek el tavoztata-
fara, Irigísegnek fíem bé huniafara, Sőtét éiet várnanak íarásokra
íor Nem lón ehez semmí kéfedelme víragnak, Szűvét adta
hí mert erősbatorfagnak, Kötve vége ablakhoz az Sinornak, Ala-
erezkedék falan Varanak.

fog Siet hamar az Barlangot el érní, Mert híttinek eleget akar
lí tenni, Noha tóvis gyenge testét érleli, De fűádekat azert hátra
nem vetí.

ma Jutta hamar Gísmunda az Barlangban, Csak egyedül vagyó
rei nehé

nehéz várásban, Gyenge fűve retteg az sötét házban, Minden remenye csak Gisquardusben.

Semmi kéfedelem Iffiu dolgában, Siet öltöznie Szattyán ruhában, Sok tövis hogy ne sértené utában, Mely ruhában utá legyen batrabban.

Fáratagot fokat elkel szenvedni, Nagy gyakorta félelmes helyen járni, Sok ferencsértkel annak meg próbálni, Szerelmek után ki akar járni

Rest Iffiakat Venus affony nem kedvel, Nem is lakik ez félelmes fűvekkel, Vitézkedik de csak az mérészekkel, Gyakran esik ügye kőrmös kezekkel.

Az szerelem uta megfoghatatlan, Az melly szűbe bé akad nyughatatlan, Sok szép álmot meghoyt, mert álhatatlan, Felelemmel rakva, faradhatatlan.

Tudgya vala Iffiu hogy az Barlangban, Szép szerelme variaágyas házában, Semmit tartoztatás azért utában, Nagy hirtelen bé közzöne Barlangban.

Ray a fűk virágnak nagy öröme, Mert regula est ohaytotta szűve, Erre vitte nyughatatlan szerelme, Fejét adta erre veszedelemre.

Immár bizvást örvend mint Matkáival, ölelgeti szép gyenge kezeivel, Szerelméről maga beszél Iffiuval, Bátorítja ilyen szép mondásával.

Semmit ne fély Iffiu légy batorfagban, Ne gondold azt hogy hűtöm az fogfagba, Özvegysegnek mert noha voltam rabia, De már szerelmednek léfzek hű foglya.

Vegyed azért vig kedvel szerelmemet, Olly nagy híven meg őrizd beszédemet, Coronámmal néked adom hűtömet, Bizonfagul fogad szép ie gyűrömet.

Nagy fok ékes belzéllesi származnak, Szép Gismunda aia ki mosolyognak, Hízen venus hízelkedő szavának, Nem gondollya néki végre but hoznak.

Irigy álhatatlan szerelem dolga, Mindeneket fel forgas tárasára, Szép Iffiakat iob vigfagnak utába, Törben akaszt, egyt nagy nyomorúsagba.

Csalárd Venus Parísnak hűtő ada, Hogy az arany almának szép iuralma, Gazdagfaggal lenne Görög llona, Végre alma Troia fogát vászlálá,

Mindenkit az Cupidon az Venuson az szerelmet meg kell érteni,
mert az Pogánok ezeket tartják vala az szeretet istennek.

Engede Cupido Tarquiniusnak, Hogy vigada az szép Lucre-
cianak, De mas felől finével Országának, Ratámada,
sa veté megh budosának.

Dido Aszszont nyavalyásul geriefté, Aeneasnak szerel-
mére ingerlé, De nem sokká, süveben viselheté, Mert Aene-
asst Tengerre kényszerité.

Iuno Isten Aszszony nagy Achillesnek, Táborában adá
ki mintio vitéznek, Szép Briseist mutatá legyeseznek, Nem soká-
za adá idegen kéznek.

Láma nincs semmi gyönyörűség állando, Semmi öröm ö-
di rökké maradando, Rövid üdön de mind el változando, Az
n szép üdö után homály várandó.

Eyfelikor midőn Király házában, Sok vígyazást tenne
m gondolattában, Történék hogy lépnek felső Várában, Fut-
al ni látá szép Leanyát Barlangban.

Csendességgel magában eltitkolá, Latot dolgot senkinek
G meg sem mondá, Mert magában vén Király ezt gondolá, Hal-
gygatással üdö titkot kinyitná.

Tartoztatá ideigh titok Képpen, Gyanosaga Leanyához
ne szívében, őrizőket azért rendele híven, Iay Iffiaknak nin-
in csen fülők az résen.

Illy kegyetlen szándéka az Kiralynak, Kímár halált vége-
getet Leanyának, De meg nincs ez hirekkel az Iffiaknak, Azért
Cáriák utát szokot Barlangnak.

Csak nagy hamar meg változék örömök, El fordula min-
ion den gyönyörűségek, Nagy siralmat hozza réghi vígh kedvök,
hú Mert meg nyílék titkon viselt szerelmek.

Erre kémek tanítatván valának, Ha Aszszonyok lenne
fog hogy halgatnának, De tarsához körmös kézzel nyulnanak,
li Gonos eyiel ezt hozá Gisquardusnak.

Csuda mely banattya Kiralynak esék, Véletlenül hogy
ma illy foglya vitérek, Hítlennével az Iffiu nevezteték, Köny-
re hullással Kiralytól illy szo esék, Iay

9
Iay már látom Istennek nagy haragiát, Vénlegemben éle-
temnek nagy kennyát, Kinél tartom vala süvemnek titkát, Hűse-
gének elárulta virágát.

Nintsen hűség látom az emberekben, Sok jó tétem nintsen
emlekezeten, Mint most látom Gúsguarde seméilyedben, Ki-
ért leszek érdemlet fizetésben.

Igy ta/totté hozzám az te hűséged. Alnok Iffú ez volté az
hűröd, Avagy jó voltomert most ezt fizeted, Vénlegemnek gyá-
moált förtőztered.

Többet Király Iffunak nem szólhata, Mert nagy bánat sü-
vét megfogta vala, Nagy sírással könyvei hulnak vala, Mintfo-
golynak erre így lön mondása.

Ved előbben most Vram befédemet, Hogy ha illik fogad-
bé menőlegemet, Aikaiddal ne bossonts Istenedet, Nagyob ve-
fély hogy ne állja feiedet.

Velem való jó téted nem tagadom, Kít minden lát, mert
bolondság titkolnom, De erre vitt sübéli indulatom, Hidd meg
Vram nem háladatlanfagom.

Igaz bíró ebben az Isten néked, Gyalíznia nem kíván-
ram személyed, Ne vegye nehéz kedvel te felleged, Haral-
masb vit erre hogy ha meg nézed.

Esztelenfég avagy háladatlanfagh, Sem geriedet bírhatat-
lan busáfagh, Nem vit erre engem semmi csalárdfagh, Csak
vont az nagy sübéli hatalmassfagh.

Nagyob annak Föllegednél hatalma, Hatalmának hid-
gyed szélesb határa, Szerelemnek olthatatlan tűz lágia, Ez
vít engem sebes tűze langiába.

Nem retteg ez erős Feiedelmektől, Törvényeknek sem
kemény ígáitul, Semmit nem fél az kegyetlen haláltól, Nem
ohattam magam illy hatalmassol.

Nem tudodé sok erős vitézeket, Nagy Vrakat es bölcs
gudós Népeket, Az szerelem nagy sok Feiedelmeket, Szar-
von kőve hordoz sok erősséket.

Annál inkább kezde Király busulni, Gúsguardusnak faván
fellyeb geriedni, Parancsolá azért Tömlőzben vetni, Mert
vakmerő beszéde azt érdemli.

Ezenközben Gismonda nagy vigfaggal, Nyaiaskodik házában barátival, Mert nem tudgya hogy Mátkája banattal, Az Tömlöztben kesereg ohajtással.

Megízené Király szép Leányának, Véget vessen mindgyarást vigfagának, Mert homálya történt fényes napjának, Vérrel fordult feredőie az holdnak.

Illyen követsege lőn az Kiralynak, Melly bánatot hozá a szép virágnak, Nem tudóia még az gonosz szándéknak, Engedelmet izene mint Atyjának.

Sőt Vrakban Király tükön hivata, Hogy törvénnel Iffiakat áldoztassa, De vén Tanats ezt bolondlagnak mondá, Sőt Iffiakat őszve adni tanatslák.

Ezzel nem gondola hívá Gismondát, Kemény szoval úgy rettentí Leányát, Mind az által nem tűrheti síralmát, Harag szoval így kezdé el panaszfát.

Rettegnie nem tudtam személlyedől, Gonosz aszszony nem féltem ily vétektől, Avagy kitart szerelmes gyermekétől, Ily nékem most sebem magam törédtől.

Alnok Aszszony így allodé mondásod, Ez valaè előttem fogadásod, Alhatatlan volt lám minden mondásod, Így csalt engem tettetet jámborfagod.

Midőn jámbor Vrádtol megh maradál, Özvegyseghben Ardeabol meg írtál, Nem de ezen akkoron hűtőt adál, Hogy holtiglan özvegy ágynak szolgálnál.

Menelaust immaron nem csudálom, Hogy társatul csalator már gondolom, Mert erősen Leanzok hűri látom, Hitek addig meg labok belől ayton.

Oka ez volt hamis fogadásódnak, Vrat nyithas álnok tsalásod fagodnak, Esküvessel hitelt keres dolgoznak, Így bulitfad életét vén Atyádnak.

Rollad soha bizony nem hittem volna, Hogy ily vétek süvedben volt titkolva, Vénsegemnek legyen megh bulitóia, Mert azt hittem hogy te légy nyugotóia.

Te éretted már nyomorult vénsegem, Minden népek között szídalmas nevem, Gyalázatos immár Királyi hirem, Nem kívánom azert hoszfazab életem.

Ekkéssé.

Ekeffége Királyi nemzetemnek, Gyalázatra fordula személyemnek, Szép istapia meg romla vénségemnek, Elmarada öröme életemnek.

Minden testi jókkal engem az Isten, Látogatot bőséggel kegyelmében, De megvonta ezt töllemítéletben, Holtom után bíro nincsen székebben.

Drága aifandéka az nagy Istennek, Kinek lámbor magzati nevedeknek, Nem gyalázzák vénségét szüléieknék, Öregbítik is hírtét nemzeteknek.

Vedeszedben Leanyom ezt magadban, Mely nagy vétek Királyi udvaromban, Te miattad eset méltóságomban, Hogy nemtelent vittél agyasházadban.

Oh mely igen szívemet keseríti, Bánatimat ez dolog öregbíti, Az szeretét szüvedet erre viszi, Hogy az paraszt Gifquardust kedvelheti.

Raytad annyi nehésségem nem volna, Személyedet ha meghböcsülted volna, Es ha hozzád hasonlot néstél volna, Az szeretét így nem vakított volna.

Véledé Gifquardus ki nemzetsege, Nem tudodé szeretőd paraszt vére, Nincs fenkitől titkolva szegénysége, Hol Országá kit illetne személye.

Magad tudod gyermekfegyétől fogva, Vdváromat engedelmemből lakta, Mátat noha is erkölstben tartotta, Nemessegre emelte foglalattya.

Az kik bületésből Nemessegeket, Bizonyittyák Attyokrol Czímereket, Nagy nemzetből hozzákeredetekeket, Tudod azok viselnek Nemes nevet.

Mely Vrfiak Nemessék Vdvaromat, Látod lakiák fő Herzegek hazamat, Hogy ha meg nem tartoztathattad magad, Fordítottad volna ezekre ortzad.

Avagy gazdag Tracianak Kirallya. Iutot volna eszedben nőtelen Fia, Házaflagban néked ferzeriem volna, Holtom után erre nézne bírása.

Nagy gyalázat Királyi Coronámnak, Szidalmara lenne méltóságomnak, Szegenyrendre bírtoka Országomnak, Holtom után ha élnek Gifquardusnak,

Teged az föld iob előtttem el nyelleyen, Semem elől bár az halál el vigyen, Giscardus is ez világbol el vessen, Hogy sem mint fékemben az álnak ülljön.

Véget vetek ez áruló éltének. Ne örüllyön éktelen ferel-
nének, Ezzel töltöm kívánságát süvednek, Szeretődöt étkül
adom fergeknek:

Már két dolog süvemet tartoztatya, Mely kétségben gon-
dolatom fárasztja. Nagy haragom első, ki ezt mutatya, Ele-
rednek legyek dühör hóhera.

Okoslagbol de Attyai ferelmem, Másik indít hozzád ke-
gyelmességem, Ezt mutatná hozzád reghi io kedvem, kegye-
lemmel hogy lenne engedelem.

Bátorsággal nem tudom mit mivellyek, Haragomban ha
büntetésre nézzek, Vagy kegyelmet ferelmemből kövessék,
Tégy válaftást ebben mitetzik neked.

Igy az Kiraly el végezé befedet, Haragiában el fordítottá
ő fékit, Hogy ne lássa Leányanak semellyét, Mind az által várta
válaftételét.

Mert Kiralynak ez vala ő süvében, Kegyetlenseg ha len-
ne befédeben, Igy Leanya indulna könyörgésben, De mara-
da kezében remenlége.

Példa legyen ez az iambor Atyaknak, Ne gerieffék ha-
ragiát az iffiaknak, Szent Pal mondgya, hogy azzal nagyot
ártanak, Io intéssel sokkal többet használnak.

Az Atyakban vay ki sokak nem tudgyak, Hogy mi kép-
pen magzattyokat tanítsak, Tudatlanok, mert magok sem tanol-
tak, Io erköltznek plantaiat nem kostoltak.

Tanítasnak tífűt meg sem tanulyák, Sokan semmi munká-
nak, azt alittyák, Verességekben, haragban alazt tudgyák, Mint
Tancredus dühössége mutatya.

Iffiuságban ha lád az feretetet, Fene keppen kerlek meg
ne retencsed, Szeretnek dühimert nagyot tétet, Isten ferint
házaságra sőt incesd.

Ezt hogy látá Gismunda el búsula, Edes Attya latni hogy
nem akarja, Semmi gondgya latya iövendő kárta, Fohászkodék
semet vette Vrakra.

13
Nem törheté könyvei hulnak vala, Attyát nem nevezheti azt
bánya vala, Ssep fímei vérrel fordulnak vala, Kegyelme
Királyte ez inti vala.

Tartoztatá Gismunda nagy siralmát, Könyveitől törli
gyenge ertzeit, Hogy isméri Királynak nagy haragját, Bator
szova ligy kezdé el mondását.

Isten nélkül semmi nem lehet tudom, Végezése ellen nints
tanács vailom, Minden dologtól bírtnak látom, Egy más fe-
retőkre nagy gondgyát latom.

Az szerelmet bennem nem titkolhatom, Nem is illik az
ellen rugodoznom, Noha tölled Vram Atyam vadlatom, Erts
meg mely méltatlan azokat hallom.

Méltóságát fellegednek bősűllöm, Itéleted vénsegedhez
mértéklem, Haragodat semmiben nem kérlelem, Hízeltkedő
fokkal fűled sem kerem.

Azt ne véllyed Atyam hogy haragoddal, Most en raytam
használhat busulással, Nem íjested búvemet fene foddal, Sőt
szerelmem geriekted inkább azzal.

Mert kéfi vagyok az halált meg kostolnom, Szörnyű it-
leted raytam próbálnom, Ssep Gisquardust hogy nem mint hatra
hadnom, Szerelméért halálot nem bánom.

Oka igaz nints ebből feddésednek, Hogy meg segetem fo-
gadást hitőmnnek, nem tudodé lob engedni litemnek, Meg bős-
csűllvén iffiúságot időmnnek.

Régen kellett volna ram tekintened, Igaz atya híven gon-
dot viselned, Iffiusagnak langiát esedbe vened, Ezt hozta hi-
gyed most az te restteged.

Bátor fivnek mert jókaru vitézzel, mely nagy hartza va-
gyonellenfégevel, Ssep természetnek híd el az szűzességgel, Oly-
lyan hartza vagyon mint ellenféggel.

Iriak Aetna hegynek sebes tőze, Mint az napnak ugyan
geriedez fénye, Ezenképpen iffiúsagnak szerelme, Kiválkép-
pen az Leanzok fivőkbe.

Soha nintsen szerelmenek olly helye, Kiválképpen hogy
verekedgyék féske, Ssep természetű iffiúknak mint fivőkbe, Mert
Venusnak nagy kedve fép semellybe.

Eletemnek most nalam szép virága, Időm olyan mint szépen ki nyílt rósa, Iffusághnak kebelemben állatya, Hogy lehettem illy ióknak tüköloia.

Kő fal között életem nem tűrhettem, Fene modra élni je sem szerettem, Házaságban tudod Királlyal élttem, Az előt is ferfiat en ísmértem.

Eftelen seghabok ellen evezni, Sebes félnek ellenne igyekezni, Nyaiassagtól iſfiakat is tiltani, Terméſetet folyásban meg fogni.

Szép Ilonát hozod elő példaul, Hogy mint tsalta meg hűrőſet álnakul, Ne csudald azt nem esett történetből, Nem volt házaságok illő termerből.

Házaságnak nem tsak az hűt kötele, Mert gyakorta csufamk hűnek vége, Az szép údó hídgyed fő erőſége, Mert iſſuval agnak diſtelen élte.

Itileted nem méltó vénsegedhez, Nem is fernél Atyam iósmoddalehez, Gyalazatot hogy keres illy hívedhez, Hidd meg nem fér réghi diſtírétedhez.

Vdvarodban tiſtelek mindenecket, Vr-fiakat sok gazdag hHerzegeket, Nem gyalazom meg ebből ſeméllyedet, Tiſztelettel látok minden rendeket.

De azok kőſt kik Palotadat nyomíák, Gazdagsággal magokat mutogatják, El ſemlelte ſemem ők állapattját, Giſquardusnál haſonlobbat nem talál.

De inkább ezt csudalom hogy forgatod, Feiedelem leven elméd farasztod, Hogy ſzeretőm Király nemből nem latod, Ezert dolgom iovalni ſem akarod.

Nem volt itiletem az gazdagságért, Soha ſenkit nem tiſteltem aranyért, Ezt ſzerettem illy draga erköltzéért, Azoknál nints kik faraitak kedvemért.

Panaſodat hogy peng ebből mondod, Ektelenűle ezt ſemimre hanyod, Segényſegert ſzeretőm ſidalmazod, Nemzetſegert nemzetſéert ragadod.

Nem tudodé Atyam ſerentse dolga, Alhatatlan mindenben ádománnya, Egyik kézzel mit ád, maſſal el vonſa, Hídgyed illyen minden gazdagnak forſa.

Az gazdagfag szerentsétől biratik, Mely igazan ködhöz hasonlítatik, Erős féltől midőn haborgattatik, Azt sem tudod mely hamar el oflatik.

Igaz ugyan ki arra támaszkodik, Eleitől marattal dicsekedik, Ha szerencse akarja hamar el elik, Hire nélkül gazdag galenyésk.

Gondold Atyam fiait az szerencse, Miként tartya kikben vagyon ereie, Az kit fel vőt tartya meddig io kedve, Csak az tudományon nincsen ereie.

Nem de Quintus Scipio gazdag vala, Ki Romában nagy fejedelem vala, Az szerencse ezt börtölteti vala, Nem tudodé Tömlétzben lön halála.

Nagy Agelilausnak ifju fia, Gazdagfagnak annyira örül vala, Lacedemont penzert el adta vala, Ehégg miat kellették megh halnia.

Mit mondhatnal Quintus Aemiliusnak, Nagy Romanak fő imperatoranak, Gazdagfaga híres vala hazanak, Segyen lön ezt hallom diáno pastornak.

Tarquinjust hallottad orfagaba, Nyolces es harmincz ez-tendőt Királysagban, Nagy gazdagon éle sok gonofagban, Gyalazatos halala lön Tömlétzben.

Hova hadgyuk Romanak fő Hadnagyat, Ballifarust, egy néhánfor triumphalt, Partusoknak, meg vevé orfagokat, Kuldulafra hoza szerencse dolgot.

Gazdagfagért senkinek ne süvegőly, Segényfagért iam-bort soha ne gyűlöly, Io erköltsőt és tudománt meg börtölly, Serentse koran te kevélyen se állly.

Minden külső fapfagek el maradnak, Mint az harmat her-telen el fadaradnak, Sáp termettel gazdagfagok el mulnak, Az tudofok örökké uralkodnak.

Nemességek sem tagadhad azoknak, Illyen draga kintsel valakik birnak, Serencsének sem miben nem folgalnak, Tudosembert soha ne mon ly parafnak.

Az Nemesség nem csak külső nemze feg, Mert nem test-nek de elmének fenyellég, Sem nem zetől färmazando tífes-fég, De tulaydon terméseti fenyellég.

Két eszköze vagyon az Nemességnek, Mellyek által rés-
szelteknek mindenek, Fegyver edgyik ura az tisztességnek,
Széptudomány második ura ennek.

Igaz nemzetséget nem adhat az pénz, Nem vehetni arron
mert igen nehéz. Szin Nemesség az kit papíroffon vélz, Sze-
rencsétől illyetén Nemességh vélz.

Mindnyáinknak eredeti Istentől, Születésünk hozza ík
Atyáinktól, io életünk adatik csak Istentől, Az Nemességh
io erkölcs folyásatol.

Az szép haynal csillag mely szépen fenlik, Többi köz-
zül az igen ismerszik, Szép erkölcs Guiscardusnak így fen-
lik, Nemessége mindenek köszt ründöklük,

Öt szerettem Atyam mindenek felött, Mert méltó volt
hozzám egyebek felött, Mig az Isten el nem vélzi éltemet,
Soha tölle nem vonszom szerelmemet.

Szüből vallom ha az halál el vélzi, Hítetlenül szemem
elől el vesztí, Ha életét álnokjaggal el reytí, Szörnyű ha-
lált kész lészek meg kostolni.

Gondold meg iol ha szerelmem fódheted, Te magad is
lám Guiscardust szeretted, Nám egyebek felett meg bocsú-
lítotted, Hát énnékem szememre miért veted.

Ne szégyenleyd Atyamezt melléd venned, Országodban
Guiscardust féltetned, Leányódat kérlek edgűt szeressed,
Nevekedgyék azert io híred neved.

Ebből bizony gyalazatod se véllýed, Jambor híved ha
Fejedelmé téfed, Idegenre Országod nem erefted, Nem
hallarant keferges ha meg nezed.

Gondold meg az Romai birodalmat, Mely ez kedik fe-
rencsesen bíratik, Eredetet Roma Pástoroktól vótt, Nagy
fok begényeket fejedelmé tött.

Hostilius Tullius paraszta vala, Egy szolgáló asszonyak fia
vaia, Deaksgban fel nevedet vala, Fejedelmé Isten emel-
te vala.

Ptolomeus begeny Katona fia, Lovag rendből nagy mélt-
osagra iuta, Negyven esztendeig Aegyíptust lárá, Nagy hű-
séggel az Királyságot tartá.

12

Az hatalmas Dariuszról mit mondgyak, Hű voltáról most
semmi hogyne szollyak, Nem tudodé fia egy poroslonak, De
Istentől Kirallya Persianak.

Pharhosiús Licastus atyafiak, Edes szüléiektől elhányat-
tanak, Egy pástortól Istenért tartattanak, Kiralfagra Ar-
chadiában iurának.

Mit mondhatnál Agatokles Kiralyrol, Minden tudgya
paraszt nemzet Attyáról, Hires vala Hadban viselt dolgáról,
Kiralfaga vala Siciliarol.

Kövefd Atyam nagy Maximinus Csaszárt, Ki fel vove
tudományért Deakiát, Gadareust egy kötél verő fiat, Leá-
nyával ennek adá országát.

Semmi rendet nem utál az Vr Isten, Személy válogatas
mert nalla nincsen, Szegényeket pad alól elő vészén, Nagy-
kegyelme vagyon őtet felőkön.

Mond meg Atyam kérlek itiletedre, Lám sokakat már
lással vénfégedre, Ha Vrsibolt több menté nagyob rendre, Mon-
dom maga kereset tisztességre.

Avagy paraszt nemből az kik támadtak, Semmi gazdag-
ságot véllek sem hoztak, Találtaké nagyob méltóságokat, Nem-
zeteknél fellyeb Vraságokat.

Igaz ítéletet ha ebben követz, Igasságnak haragnál fel-
lyeb engetz, Hid meg többet csak udvarodban lelhetz, Kik-
nek réghí ros kenyerek most peretz.

Gyengén tartot sok Vrsiakat láttam, Kiknek iofagokon
gyakran csudaltam, Gazdagfagok költhetetlen azt mondom.
De nem sokká az Barsont szürnek láttam.

Oly iratos drága szép palotáiát, Nagy nemzetes Vrnak
láttam iofágát, Tegnap vígan lakta szép erős várat, Ma
por Vrnak zörgetik benne dobiár.

Az Istennek illy csudalatos dolga, Nagy sok szegényt
emél fő Vrasagra, Sok Vrakat vífont hájjas táskára, Min-
deneket vonszon akarattyára.

Továb immár beszédem nem nyuythatom, Hiszem vót-
red eszedben kívánságom, Ha végezted hogy szeretöm meg
hallvon, Bár nekem is jó voltod ne használlyon.

18 Véget vete Gifnon a beszédében, Semmi rettegés nincs
hátor szívében, Királyt eyté oly igen nagy kétségben, Gon-
dolatrul el a fula székiben.

Nem tudhattya mit kellyen művelnője, Mert iol láttya
igaz Afzszony beszéde, Nem engedhet igaznak mert vak
szíve, Ezt végezé hogy Istiát meg ölnéie.

Köz beszédben néha szokták mondani, Az kit Isten meg
akar ostorozni, Vak vereség kezdé házáat szállani, Elméie-
ben el vész io ítéleti.

Hitlen Attya nem gondolá Leányát, Nem híheti ra kő-
vetkező kárát, Eyel titkon inte egy fő szolgáit, Le vagat-
ni parancsola Deakiát.

Leányának hadgya hogy vesztegh lenne, Né talámtán
meg esnék dühöt szíve, Mind addig is házából ki ne men-
ne, Mig szívében csendeséget nem venne.

Immár vígan észí Király ebédét, Szabadosnak alúttya
gondol feiét, Már meg verte Tengeri ellenfégét, Hogy ár-
tatlan vérben moshatta kezét.

Nyughatarlan furt feiű emberekben, Soha nincsen nyu-
godalom feieken, Eszről eszre nyargalnak elméieken, For-
nak miként hev vizek az bőgreben.

Vígan lakia Király ő lakodalmát, Fel mászarlott Istiú-
nak tartya torát, Pohárokkal könyveszteti halálát, Nyom-
iák háta megé az Passametar.

Vízont uy bolondfag úté oldalát, Nyalánkfagra indítá
Király gyomrát, Nem akaríá el feledni haragiát, Azert ha-
mar szolítá fő szolgáit.

Hívsegedben ugy-mond nem kételkedtem, En io hívem
mert immár meg ísmerem, Szolgálatod sok dolgokban dicsí-
tem, Hűsegedet most mutasd meg énnékem.

Gisquardusnak hogy inkább hidgyem vesztét, Mert lel-
kemben mint ha ézeném éltét, Meny el azért metéllyed fel
holt testét, Ielűl híven hozzád előmbe szívet.

Hulen szolga kész mindgyáraft engedni, Tisztít hohér-
laggal öregbíteni, Mert tudgya hogy ha azt nem cselekefi,
Fog orrátul az nagy Palatzk el esni.

Mert

19
Mert Vdvarnak oly tökéletlen dolga, Nem élhetz ott ma-
gad szabadságában, Kezed nyelved Vradnak rabfaghaban,
Szentleg mellől gyakran esel hidasban.

Sietleggel híven ebben elíára, Köntös alol veres szüvet
ki ranta, Az Királynak hívségeffen bé adá, Kiért Király nagy
kegyelmet aianla.

Egy szép Arany mosdot Király hozata, Tárházában gaz-
dagb mosdo nem vala. Közepire az szüvet tőte vala Bo-
londfagát ezzel mutattya vala,

Ebéd felet Leányat megh kémlteté, Kotsonyául az szüvet
nőkiküldé, Nagy örömmel aiandekoniecenté, Szerelmének
szüve volt meg izené.

Bossu helyet ved Atyad aiandekát, Meg gondollyad
rayta tött bossufagod, Szüből külte ferelmednek tárházat,
Fogad oly örömmel mint süved tükít.

Szerelmedre Gifquardust ez szü hozta, Az nagy erős kö-
falon ez hordozta, Kirtte szüből ohaytotról gyakorta, Fog-
iad bizvást mert Atyad aiandeka.

Kagyertlen hir Gismundat keserité, Tagaiban restét megh
hidegité, Nagy hitelen ebédét el feleyté, Rövid szoval At-
tyanak ezt izené.

Hafzontalan már magam ígerete, Mert életem Isten meg
eléglette, mond megén Atyamnak ezielensege, Aiandeka
már életemnek vége.

Hítlen dolgaimnak végső haloia, Szerlememnek ez penig
szolgaltatya, Ennek légyen Isten meg haláloia, Szép fivém-
nek hogy arany koporfoia.

Légyen Isten érdemlett fizetésben, En Atyamnak hogy
förtözött vérebon, Erdemlye ezt Istentől fizetésben, Az sze-
relmet kostolliya megh élében.

Hogy ezt mondá az mosdot által foga, Ohaytással viszi
ágyas házában, Végig nyitá aytot minden láttára, Nagy
kelerves sirast az szíven tarta.

Büntetőilegyen Isten azoknak, Egy más szeretőkre az
kik tamadnak, Szép körelét szaggattyák Iffiusagnak, Vadak
faggallak meg süvét azoknak.

El vesíten az kimost velem ezt tőtte, Hogy előttem halva
Szerelmem sírva, Eleremet nyilván ez irigylette, Halalom-
ban legyen kedve bé töltve.

Oh szép szivem lelkemnek nyugodalma, Nem vala e elég
nagy szivem látva, Lelki fennemével teged foglalva, Testi
szemem látni azt nem kívánta.

Lám lélekben valánk őszve foglalva, Szerelmünkben oly
...pen bé kapcsolva, Szépen egy-mást mindenkor láttuk va-
la, Arkozott az kí minket el választva.

Holt testedet Atyam meg bocsúlotta, Drága Aranyko-
porsoval tisztelte, Bízony méltán fennemled érdemelte, Vd-
várának mert csak te valál sine.

Vegyed lelkem már végső tiszteletem, Koporlodat öntöz-
ze meg bő könyvem, Nem kívánom nálad nélkül életem, Lé-
lekben is meg kereslek szerelmem.

Apolgautya nagy sirással az testet, Könyveivel mossa vér-
től az szívet, Könyhullást kit immár megeléget, Ablaká-
ról ki önté mint bő vizet.

Bé töltöttem úgy mond szerelem tisztit, Meg állottam
fogadásomnak hűtit, Megh sem csaltam szerelmem ígretit,
Már fel vészem utolsó ítéletit.

Sőt ha az bölts írás igazat mutat, Hogy az halál csak testen
igazíthat, De az Lélek érzékenységben állhat, Hát lélekben
az szerelem vigyázhat.

Mit gondollyak tehát én az halállal, Szerelmemért testem
szakadásával, Ha ezenről nagy lelki bátorsággal, Vigado-
zom ott is szép Giscardussal.

Oh szép Venus Iupiternek Leánya, Szerelmemnek ki vagy
Isten aszszonya, Légy immáron sebeim gyógyítója, Látod
senki szivem vigasztalója.

Mire születésemre vigyaztal volt, Ióvendő időre hanem
gondolb volt, mire teremtemre ilyen gondod volt, Ha ki-
vánfogomra nem tekintesz volt.

Oh kegyetlen bar ne láthattál volna, Atyam házát megh
se szalhattad volna, Nyilaiddal rám se löhettél volna, Halá-
lomnak ha voltál kíváója.

Vén sziléntől volt elég ki Tebségem, Almadozván ne-
ved is emlitem, De ha beléd repüldött immar lelkem, Med-
gyek mert csak hozzád liet beszedem.

Gyilkosságod noha előbb is hallottam, Szép zűzéken vér-
ontasod hallottam, Tökéletlen voltod de nem gondoltam,
Hogy ezt meg próbáld nem álmodtam.

Hitetlen mert örülsz el vesztésemnek, Vagy mi hasznod
vesztében életemnek, Ha te voltál kezdője szerelmemnek,
Mért nem vagy őrizője életemnek.

Aldozatra volt Tarházamban kintsem, Kivel oltarodat
megtisztelhessem, Szerelmemben tartottál volna híven, Meg
nem kimíltettem volna semmiben.

Az te tölled mutatott Barlang helyére, Szerelmemmel
kiben voltam rejtve, Szép kápolnát viselt volna nevedre,
De lőtt volna holtig dűsiretedre.

Országomban vadnak Menyek szép szűzek, Azok köszt
is Innep lőtt volna neved, De ha töllem te ezt nem kedvelted,
Hiszem gyomrod tellyék véremben kedved.

El énnem ezért mindenűt nevem, Szerelmemben
hogy megmarattam híven, De néked neved leszen tökéletlen,
Gyakran esik Sido mise fejedem.

Vérben telhetetlen kegyetlen Venus, Hízalkező érked,
mint szép madar hus, De sokaknak szűvők miattad olly bus,
Sok szép virág életének vagy te gus,

Szűfetésed mitsoda állattól volt, Vagy életed minemű
Vadak közt volt, Oroszlannál lelked lám kegyetlenb volt,
Illy viragon szűved hogy nem esik volt,

Hovafélted kegyetlen annyi sok vért, Menyit immár on-
tottál szeretőkért, Izép lffakat meg foytottál egy másért, Sok
szűzeket öltél meg szerelmekért.

Soha fegyver annyi halált nem eytet, Menyít az te kezéd
szerelem vezter, kiker mérges poharod részegitet, Görögh
ország harrol bizonylag lehet.

Te öltéd meg szép Medea Iasonert, Dido aszszont megh
foytad Aeneasért, Szép Helenat elvesztéd az Parisért, Már
engem is te ölt meg Giskardusért.

Végső butsum tölled immár ez legyen, Szerelemnek ieléd
velem el viszem, Kebeledben nyugottam hála legyen, Sok
szép szűzek életem példa legyen.

Véget vete Gismunda beszédében, Az holt szűvet kap-
tsolá kebelében, Semmi kedvezés nints bator szűvében,
Mérget ívék hogy vég lenne életben.

Nagyot tétet Iffiakkal az szerelem, Kivalképpen az megh-
retteni félelem, Busult szűben nints semmi kéfedelem, Bofi-
busagnál nints nagyobb veszedelem.

Foly az méregh szép Gismunda testében, Változik mint
holt ember ő színében, Szép szemek könyvel lábnak nízte-
ben, Szakaszknak tagok réghi erőben.

Erőilen immár ő teste méregtől, Földön förtönggh elkölt
már erejétől, Szép őrtzaia förtőzve tatyék vértől, Közel
vagyon bucsúja élelétől.

Zengnek minden Paloták bodulástól, Nints szűneti Vd-
varnak fufokostól, Nagy taty szo zeng fok Leany Áfiszonyok-
tól, Hamar Király ugrék köztka iádzaftól

Nagy rettegve Vrakkal Király iuta, Földről emelgeti Le-
anyát sirva, Vgy átkozza magát mint bolond Atya, Végső
szóvat Leanyának kivénnya.

Már bé húnva szép szemet valának, Hogy ísméré siral-
mát vén Attyának, Mintha véget vetet volna álmának, szemét
fel emelé szola Királynak.

Níntsen Atyám most helye sirafodnak, Bizony bolond-
saggra könyveid hulnak. Tudod oka te voltál halálomnak,
Ohaytáfod, tarts végső nyavalyádnak.

Eset után embernek veszekedni, Nagy bolondság kívánt
dolgón bánkodni, Kiaz követ maga feiére veti Biztelen/eg
annak sebért iaygatni.

Tudod igaz dolgot tölled kívántam, Istent törvényéhez ma-
gam tartottam, Lövendékre kevés gondodat látam, Orsza-
godnak iovára gongolkotram.

Gazdagfagat Tarházadnak nem vártam, Sem mi kintset
lám soha nem kívántam, Ez egy Iffiat de szűből ohaytottam,
Dragáb kintset ennél naliad nem látam.

De ha im-nű ez volté kívánságod, Erre vigyén szűbéli
indulatod. Hogy vérem-nel enyhítsed szomútságod, Már ez
egyben ielets meg h igasságod.

Ha éltünkben minket őszve nem adál, Semmi jóval éle-
temben nem látál, Iten köteleben illy ellent tartál, De ez
egyben légy most jó akarattal.

Az litem kiket őszve szerkesztet, Látod halállal is meg
kötelezet, Te se válaзд egy-mástol el két szívet, Egy kopor-
só nyugosssa az két testet.

Mert lelkünknek egyűt volt nyugovása, Testünknek is
legyen edgyűt hallása, Az utolsó napnak is jó várása, Ed-
gyűt vigyén minket fel támadásra.

Véget véte siralmas beszédenek, Holt szűvére hayla fe-
retőienek, Megindula nagy ereie méregnek, Véget véte az
szép virag éltének.

Az Vrakkal Kíraly nagy sirást tarra, Késervesen holt te-
stet apolgattya, Sok átkokat maga feleire hanya, Hazaságnak
hogy volt ellen tartota.

Vdvar népe olly nagy banatban iura, Sok sirással Kíraly
udvara rakva, Nagy ideig Dob Trombita halgata, Sók fép
ékes ruha gyászra fordula.

Temetésre drága koporsót szerze, Szép bötűkkel aranybol
ékesítve, Az két testnek egy koporsóban léte, Orszagtól ti-
tességgel temetése.

Negyven nap házabol ki sem lépék, Mert szegyenlé
hogy hazán ez történék, Orszagtul is annyira utálaték,
Szamkivetés Gyilkosnak kiáltaték.

Szűvében is már nyughatatlan vala, Gonoszságot lelke ki-
áltya vala, Immár késén dolgot ohaytya vala, Országában kit
hadna már nem vala.

Csuda szerény az őrdög ő dolgában, Nem rest ahoz hol
mit kaphat torkában, Hidgyed örül annak kit lát banatban.
Erőikődik vonni ő hálojában.

Az bünt gonoszféregnek írás mondgya, Ki mindenkor
Embernek szívét rághia, Félelem és rettegés neki soldgya,
Veszedelem és halálnak indítója.

**Erős köfal az io lelki ismétel, Mert vezérli minden lora
az lelket, Vízont gonosf hamis lelki ismétel, Minden gonosf,
sagra vonza az embert.**

**Az mely szübe már bé eset az kétség, Közel vagyon ahoz
Chain betegség, Ez mely lelket izgat békételenfég, Nínisen
annak életiről reménfegh.**

**Vén Tancredus nem kezdé nyugodnia, Nínis szivének
senki oly biztatóia, Gonoz büne izüvének furdaloia, Bus
Léleknek tsak lsten orvasloia,**

**Irva hadgya minden Testamentomát, Az Vrakra bizza
Orizagnak gondgyát, Agyas hazban vivé titkon Hantzarat,
Altal veré Kiraly azzaló magát.**

**Annál nagyob gondgyok egek Vraknak, Hogy megériék
halálát Kiralyoknak, Budosafa nagy vala Orszaganak, Mert
helyébe Idegent valasztanak.**

**Igy veré meg lsten Tancredus Kiralyr, Minden gazdagh-
saggal elveszté házát, Idegenre iutató birodalmát, Kevély-
fegnek így adá megh iutalmar.**

**Az nagy lsten így szokta megbűntetni, Kevély gazdago-
kat semmivé tenni, Szegényeket az ki semminek véli, Két-
fegnélkül lsten el nem szerivedi.**

**Péllda lehet Tancredus nagy sokaknak, Kiváltképpen pe-
nig iambor Atyaknak, Megh böcsüivén idejét ltfiusagnak,
Ne rekeszfzék utát az házassagnak.**

**Nagy dolog ez hogy semmit nem gondolunk, Másen
eset nyavalyán nem tanolunk, Mikor raytunk esik akkor iay
gatunk, Illyen dolog nem régen eset nállunk.**

**Azert Atyak es Tutorok kik vadtok, Solyom légyen
szemetek vigyázzatok, Az üdőnek virágját haláttýátok, Az
partának fokká ne áldoztassatok.**

**✕ Soha ne hidd midőn leányod mondgya, Férhez menéft
ha előtred tagadgya, Mert halaba közepit el haladgya, Sze-
mérmetességet ottan meg bánnya.**

**üdő es terméket tagadhatatlan, Mert az kető hidgyed
olly bírhatatlan, Folyátokban mindenik oltathatlan, Hűtök
nek is ne hidgy mert bizonytalan.**

Lam virágnak földben reytet gyökere, Hideg előtt csak napígh ál reytetve, De ha éri tavasznak meleg szele, Nem titkollya fűben léz jelensége.

Virágjában sield Leányod inteni, Isten ferént hazafagra biztarni, Az szép időt ne had heában folni, Nehéz időbéli kárt megh foldozni.

Az szép Rosa kedves tsak idejében, Ha meg nézed mosolygo szép finében, De ha hervat nincsen olly bocsületben, Az agfag-is hidgyed nincs szereteiben.

Arkozott az ki csak maga hasznáért, Tartoztattya Leányát gazdaghságért, Mint az álnok Tutorok az Mamonért, Tartoztattják árvákat az jóságért.

Semmi haszon az sok halogatásban, Mert ferencse nints mindenkor egy nyomban, Addig fíve farad az nagj várásban, Az szép idő öltözik az agfagban.

Szolhatnak itt Tutorok ti rollatok, Kik az fegény árvákéból csak híztok, Az árvákon nem oltalomért kaptok, Az jóságért mindent vérnek mondotok.

Segítséggel az árváknak nem vadtok, Sőt ha inkább ferencsét látrjátok, Ayton Leant csak ki sem bocsátrjátok, Az jóságért verőfenyttől offjátok.

Tékozlásban vagyon minden jóságok, Néha várból aligh marad Kastellyok, Midőn pedig az fám adásra juttok, Magok jóságából adofsítrjátok.

Hidgyed nehéz az Istent meg csalnija, Ki ő magát árvák Attyának vallya, Nem tudodé álnok fűved jol látrja, Az árvákért fogadot megh vassallya.

Nem áldgya meg Isten annak jóságát, Nemzetségre sem terjeszti marháját, Arvákéból az ki rakja ládáját, Megjárgatják fiai az notáját.

Az arvának ne foyts megh ferencsét, Marhájával ne szanzold meg életét, Ha gyapjával emésszed gyenge testét, Isten gyermekiden keresi vétét.

D

Az

Az Leánzót magad siefd inteni, Házaßagra Isten szeréne
 iztatni, Mert ha maga kezd Urat vásárlani, Felek rayta fogß
 irály tántzán jární.

Mídon fíat találß Leányod urán Ne járy akkor csak magad
 Cedve után, Megh se induly te mindenek tánátßan, Mert ak
 oron írigyekben az Sátán.

Mert talám te kezdesh olyyat szeretni, Az te magad hafz-
 láért kedvelleni, Kít Leányod fog láb hegygyel mutatni, Gon-
 old meg itt mit akarnék mondani.

Nem tudodé az fok igényetlenség, Házasok kóßzt gya-
 kor békételenség, Innét esik kóßtók örök gyúlólsegh, Mere
 Aryakat hayrya pénz es öröksegh.

Leányokat olyra erőltetitek, Kihez szüve nem vonßzon
 jeszítitek, Az kít szeret attul ugy rententitek, Nincs olly
 ámbor kihez nevet nem letek.

Az Leanzot beszéddel megh haythatod, Kemény szívet
 fok szoval lágyíthatod, De ha kihez egyszer szerelmét látod,
 Áidd megh neked nehéz azt ki gyalulnod.

Nem tudodé madarnak természeti, Règhi fesskét soha nem
 felelytheti, Eh farkas tanuk óßvent emliti, Leányod is fe-
 elmét nem felelyti.

Nem állandó az olyyatén házaßagh, Mellyet szöröz erő
 vagy boßßufagh, Avagy az kít forral pénz es gazdagsagh,
 Nem fokára prada léßen Afzßzonyfagh.

Emberék kóßt söt inkább az házaßagh, Két dologban fígg
 az igaz táriaßagh, Szereteten mert szübeli igassagh, Másod
 egy más között hasonlatossagh.

Gazdagságot nem nézhet az szeretet, Sem nem zerre ö
 nem köteleztetet, Mert nem kintsben de szüben helyheßtetet,
 Arkozott az ki ez kívül mißt nézhet.

Ífűk kérlek ilyen okkal járjatok, Hasonlokkal legyen ti
 oratßatok, Az vak szeretetett távoztaßatok, Isten szeréne
 ok legyen házaßagtok.

Az szép Rósa vala már ki jövésben, Piros Pünköszt havá-
nak közepében, Mís fél ezer hetven négy esztendőben, Efe-
eneklé tarsához szerelmében.

Ez eneknek deakból fordítója, Nevét versek fejében nem
titkollya, Nagy gondolat szívét szállotta vala,
Istent kéri illy szeretettül olya.

V É G E.

A. Dai:

1624

Az Leánzót magad siefd inteni, Házassagra Isten szeréne
 iztatni, Mert ha maga kezd Urat vásárlani, Felek rayta fog
 irály tánczán járni.

Midőn fiat találš Leányod urán Ne járy akkor csak magad
 Cedve után, Megh se induly te mindenek tánátan, Mert ak
 oron irigyekben az Sátán.

Mert talám te kezdesh olyyat szeretni, Az te magad hafz
 áért kedvelleni, Kít Leányod fog láb hegygyel mutatni, Gon
 old meg itt mit akarnék mondani.

Nem tudodé az fok igényetlenség, Házások kőst gya
 kor békétlenség, Innét esik kőstők örök gyűlölség, Mere
 Atyákat hayrya pénz es örökség.

Leányokat olyra erőltetitek, Kihez szűve nem vonszon
 jeszítitek, Az kít szeret attul ugy rententitek, Nincs olly
 ámbor kihez nevet nem letek.

Az Leanzot beszéddel megh haythatod, Kemény szűvés
 fok szoval lágyíthatod, De ha kihez egyszer szerelmét látod,
 Áldd megh neked nehéz azt ki gyalulnod.

Nem tudodé madarnak természeti, Réghi fesskét soha nem
 felelytheti, Eh farkas is tanuk ősvént emliti, Leányod is fe
 elmét nem felelyti.

Nem állandó az ollyatén házasság, Mellyet szöröz erő
 vavagy bosszúság, Avagy az kít forral pénz es gazdagság,
 Nem fokára prada lésen Afzszonyfag.

Emberek kőst sőt inkább az házasság, Két dologban függ
 sz igaz társaság, Szeretetben mert szűbéli igazság, Másod
 egy más között hasonlatosság.

Gazdagságot nem nézhet az szeretet, Sem nem zerre ő
 nem köteleztet, Mert nem kintsben de szűben helyhesteret,
 Árkozott az ki ez kívül mist nézhet.

Ífűk kérlek illyen okkal járjatok, Hasonlokkal legyen ti
 oratfogtok, Az vak szeretetett távoztatatok, Isten szeréne
 de legyen házasságotok.

Inches
1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

22
...jövésben, Piros Pünköszt havá
...er hetven négy esztendőben, Efe

...ditoja, Nevét versek fejében nem
...dolat szívét szállotta vala,
...y szeretettül ogya.

E G E.

1624

24

iz
lir

Ce
aon

l
l
l

co
Ar

E
E
an

fok
li

fet
el

iv
Ne

sz
fgy

her
Ar

n
or
del

n

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

